Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

OP ALGEMEENE EN DRINGENDE AANVRAAG, HEROPVOERING VAN

VRIJ OF DOOD !

Transvaalsch Drama in 4 bedrijven en 2 tafereelen, door N. THEELEN, — door de « Witte Lelie », in de Zaal der CONCORDIA, Tongeren.

op Zondag 29 December, om 3 uren namiddag.

INKOMST : Voorbehoudene plaatsen, fr. **1,50** ; Eerste, **1** fr. ; Tweede **50** Centiemen.

Nieuwe PREMIE
voor onze geabonneerden.

Wij bieden, dit jaar, onze geabonneerden een *nieuwe, gansch buitengewone* **premie** aan, bestaande in een *PORTRET in PASTELTEEKENING* 40 × 30 op bristol 5 × 5, van den persoon waarvan de geabonneerde eene zeer goede lichtteekening (photographie) zal zenden aan onzen schilder **M. TH. LAFORCE.**

Dit slag van portret, waarvan onze geabonneerden zich de echtheid, de fijnheid en de goede uitvoering kunnen overtuigen, heeft eene waarde van **100 franken**. Wij leveren het bij uitzondering aan onze geabonneerden **voor 18 franken.**

Niettemin, daar een groot getal onzer geabonneerden, sedert verscheidene jaren, bij middel van onze jaarlijksche premiën van portretten in olieverf, eene galerij vormen van hunne gansche familie en van hunne vrienden, willen wij hen niet beletten er mede voort te gaan, en al degenen die zulks verlangen, schenken wij nog **kosteloos** het portret visietkaart en voor **6 fr. 50** het prachtportret op paneel 14 × 10, met het kader 32 × 28 een luisterrijk schilderstuk vormende.

Om de premiën te bekomen, schrijve men aan het bureel van dit blad, met bijvoeging van eenen postzegel van *10 centiemen* voor het verzenden der premiën-bon.

Nog een PREMIE
aan onze geabonneerden.

PORTRET IN OLIEVERF.

Alle geabonneerden aan den *POSTRIJDER*, oude of nieuwe, hebben recht op eene artistieke premie, van het grootste belang.

Ingevolge de overeenkomst welke wij gesloten hebben met M. TH. LAFORCE, kunstschilder van talent, zal ieder onzer geabonneerden **KOSTELOOS** recht hebben op zijn PORTRET IN OLIEVERF, (grootte portret-visietkaart) op houten paneel, 14 × 10, zonder kader, ofwel op eene **prachtpremie** van eene waarde van **25 fr. voor 6,50 fr.**

Deze premie bestaat in een PORTRET IN OLIEVERF *merkwaardige vergrooting* der modellen visitekaart, in eenen prachtigen gulden en fluweelachtigen kader, stijl acanthe, 32 × 28, en geeft recht : 1° op de volstrekte gelijkenis, 2° op de ongeschonde teruggaaf der model-photographieën.

Om eene dezer premiën te bekomen, is het voldoende aan den schilder eene goede photographie te sturen, vergezeld van een premie-bon.

Dit bon, dat al de noodige inlichtingen inhoudt, zal door ons geleverd worden aan elken geabonneerden die er aanvraag zal van doen, aan den uitgever van den *POSTRIJDER* (*onder voorwaarde er eenen postzegel van 10 centiemen bij te voegen, om de verzendingskosten te dekken*).

Onderschrijving
geopend ten voordeele der nieuwe kerk, ter nagedachtenis van Z. D. H. Mgr DOUTRELOUX zaliger.

Opbrengst der 13 eerste lijsten fr. 112 141,04.

TONGEREN, DEN 21e DECEMBER 1901.

VAN ALLES WAT.

De socialisten beloven ons tegen de maand Januari geruchtmakende zittingen.

Zij zullen ons het algemeen stemrecht opdringen voor gemeente en provincie.

Zij weten nochtans dat op parlementair gebied de partij op voorhand verloren is.

De rechterzij zal als een man tegen het voorstel ingaan, en nog eenige stemmen van de doctrinaire linkerzij zullen den weerstand komen versterken.

Bij de liberale politiekers hebben er bekeeringen plaats tot het algemeen stemrecht die van M. Van der Kindere, bijvoorbeeld, maar dat zijn persoonlijke, afgezonderde feiten, die de overtuiging der stadsche burgerij geen afbreuk doen.

Welnu, de burgerij vreest niets zoozeer, — en met reden, dan onze groote steden in handen te zien vallen van de socialisten.

En hoe geweldiger de socialisten zich aanstellen, hoe meer afkeer zij zullen inboezemen aan de burgerij en aan hare mandatarissen.

De strijd zal hevig zijn ; maar de eenige uitslag die hij kan hebben, is het land beter in te lichten over de strekkingen der socialisten.

Nu de kiezingen van Mei op handen zijn, is dergelijke betooging niet van nut ontbloot.

∴

WAT ZOU DAN GEBEUREN ? — Ja, wat zou er in ons land gebeuren, indien het eenvoudig algemeen stemrecht werd ingevoerd ?

Met het eenvoudig algemeen stemrecht voor de Kamer, de Provincie en de Gemeente zouden de socialisten meester worden in de Kamer, meester ook in vele provinciale raden en in al de groote gemeenten van het land : te Brussel, Gent, Antwerpen, Luik, Verviers, Charleroi, Bergen, Doornik enz., en zelfs in kleinere steden, zooals het « Journal de Mons, » liberale gazet, het voorzei en vreest.

Wat dan ? Dan was het gedaan met ons land en zijnen voorspoed, met grondwet en koningschap, vrijheid, rust en orde.

Wij hebben de liberalen aan 't werk gezien in de Kamer en in eenige gemeenten van het land. Stellen wij nu ons land voor na de overwinning der socialisten. Wij zouden de republiek hebben met socialistische ministers, gouverneurs en burgemeesters. Overal Demblons, Smeets, Cavrots, Vanderveldes, Jansons en tutti quanti om het land, de provinciën en de gemeenten te bestieren.

Liberalen, die nu meêspeelt met de socialisten tegen de katholieken, gij zoudt een aardig gezicht trekken, overal zoudt gij de straat opvliegen zoowel als de klerikalen. Dus, overal en in alle plaatsen en postjes zitten socialisten. Dat hebben de socialisten gezegd en beloofd, als zij boven komen.

Ziet nu de socialisten aan het werk in ons land, in de Belgische republiek ! Wat zal er dan gebeuren onder de regeering van die onbeschofte mannen, van die lasteraars, van die Godhaters, van die vijanden en bespotters van Jesus-Christus van die vloekers, van die mannen van geweld, van die Demblons, kortom, groote en kleine Demblons ?

Dan zal men eene regeering zien in het land, in de provinciën, in steden en dorpen, eene wanorde, eene vervolging en dwingelandij, eene geldverspilling en verkwisting, contributie en belasting, de ellende en de bankroet, gelijk er nooit iets te zien is geweest. Dat zou de ellende der ellenden zijn en het einde van België, van ons dierbaar Vaderland !

∴

DE ROL DER LIBERALE PARTIJ. — Het oude doctrinair blad *La Meuse*, van Luik, zegt :

«Er zijn liberale bladen die zich inbeelden dat zij anti klerikaal werk doen met dagelijks als onnoozele schapen achter de socialisten te huppelen. Zij begrijpen niet dat zij, zoo doende, verre van de klerikale partij te schaden, haar eerder voordeel aanbrengen »

De *Meuse* heeft gelijk. Het volk is niet dom genoeg om zijne belangen toe te vertrouwen aan de socialisten, noch aan deze die hen volgen. Hoe meer de liberalen loopen achter de socialisten, hoe meer de katholieke partij, de ware nationale partij, de eenige regeeringspartij hare macht ziet bevestigen.

∴

HOE DE KONING LEEFT, wordt door een blad van Brussel verteld.

Leopold II staat alle dagen ten 5 ure op, winter en zomer. Ten 7 ure heeft hij reeds de brieven en ingekomen rekwesten nagezien of hij teekent die aan, zelfs onder de wandeling, die hij daarna bij gunstig weêr in het park te Laeken doet.

Tusschen de eene en de andere maaltijd drinkt hij water ; bij de maaltijden zelf een glas of drie wijn — nooit champagne.

Hij neemt drie maaltijden per dag. Des morgends ten 8 ure thee, fruit en chocolatlekkernij ; ten 12 ure gekookte eieren, rumsteack, spinagie en filet ; ten 6 ure soep, bouchées, gebraden ossenvleesch, asperges, gevogelte, dessert, dit alles ten minste volgens de laatst gekende spijskaart.

NUT DER PATERS.

Men heeft de Paters beschuldigd opeters te zijn van de maatschappij. Het is zelfs daarom dat het Fransch Bestuur hen wegjaagt. M. Henri de Houx antwoordt daarop volgender wijze, in zijnen dagelijkschen artikel van de « Figaro » :

Men zal zien of die Paters opeters waren. Men zal de leemte meten die hun weggaan in Frankrijk zal laten.

Ik heb aan de poorten van Rome Fransche Trappisten aan 't werk gezien. Verjaagd uit de groote Trappe door de wetsbesluiten van 1880, bekwamen zij van het Italiaansch Bestuur de vergunning van eenige honderden hectaren in het « Romeinsche veld » ter plaatse genaamd de « Drie Bronnen », nevens den paalsteen op denwelken Sint Paulus het hoofd werd afgekapt. »

Ik geloof dat er daar geen een van die planters meer is van 't jaar 1880, want mijn vriend, P. Stefaan, de laatste overlevende, heeft mij vaarwel gezegd in December 1900 op het doodsbed, toen hij den doodsreutel reeds in de keel had. »

Andere zijn uit Frankrijk gekomen, uit Italië, uit alle streken en het klooster der « Drie Bronnen » is eene boerderij geworden van eerste rang, die eene ware oasis is in de koortsachtige woestijn van het veld. Die « opeters » hebben legioenen werklieden aangelokt, die de doodende koortsen, Malaria genaamd, trotseeren, omdat de paters haar verbannen hebben, na er zelve aan bezweken te zijn en zij daar nu leven met het werk door hunne weldoeners voorbereid.

Wie had er die ongezonde en moorddadige streek kunnen gezond en vruchtbaar maken die men al bevende doortrok per rijtuig met de ruiten dicht gesloten ? Wie ? Tenzij die gelaten waren ter dood ? — Paters !

Ik spreek niet van de Kartuizers, waarvan het vertrek een openbaar ongeluk is voor Frankrijk.

Meent men dat men rond Solesmes, rond Ligugé, rond de groote abdijen die door de wet verwoest zijn, geene ellende kweekt ?

Frankrijk zal zien ... en Frankrijk zal beklagen.

WAT IS LEVEN ?

Menigeen zal er gewis nooit hebben aan gedacht in zijn innerlijk die kleine vraag op te lossen.

Op de wereld voeren allen den strijd, die den menschen werd opgelegd en verplichtend is, en zoo werkt en zwoegt, slaaft en worstelt men — elk op zijn gebied — om het bestaan te mogen behouden en in de noodwendigheden van hetzelve te kunnen voorzien.

Men heeft wel meer geschreven dat leven is : *strijden en lijden* ; dat het bestaan van den mensch op aarde kan worden bepaald door de woorden : *geboren worden, lijden en sterven.*

Dit behelst veel waarheid, want van den stond af dat de mensch als kindje de wereld intreedt, tot het oogenblik waarop hij als grijsaard stervend van de wereld verdwijnt, heeft hij te strijden voor het behoud en het bewaren zijns levens, heeft hij te lijden door duizendvoudige kwalen, moeilijkheden, zorgen, rampen en tegenspoeden, welke alléén — als hoogst schadelijk onkruid — op den aardbodem weelderig groeien en bloeien.

Leven is dus wel : *strijden en lijden.*

En dit wordt ten duidelijkste gestaafd door alles wat met den mensch op den aardbol in aanraking komt, door alles wat hem te gemoet vliegt, met noodlottig kwetsende wapenen, en hem afwacht met vreeselijke inzichten.

Op die wijze moet de mensch van zijne geboorte af, beschermd worden, zelfs tegen het kleinste windtochtje en behoed voor menigvuldige kwalen, die hem ten allen kante grimmig grijnzend beloeren.

Op zijne baan is de vooruitschrijdende stervelinge gedwongen sterk gewapend, geducht gebarnast en dan nog zeer behoedzaam voort te gaan, immer op leer met gescherpte zinnen, ten einde de menigvuldige vijanden van zijn bestaan met voordeel te kunnen bekampen.

Ha ! zeer hard en lastig is die strijd voorwaar en wellicht zouden wij zeer gauw bezwijken, in eenen poel van rampspoedige moedeloosheid verzinken en tot hoogst noodlottige vertwijfeling worden gebracht, hadden wij niet eenen getrouwen, eenen onverschrokken en nooit te ontmoedigen bondgenoot aan onze zijde, die ons opwekt, steunt en helpt, ons aanmoedigt en versterkt.

Die reddende geest, zoo onzichtbaar als weldoende over de aarde zwevend, wordt geheeten : De Hoop !

Ha ! niemand zal het ontkennen dat de Alwijze in hoogst heilzame bekommernis met het lot der stervelingen, hunne tot gelukkig voleinden hunner aardsche loopbaan eenen allertrouwsten bondgenoot en rechtzinnigsten vriend heeft geschonken, een edelmoedigen leidsman, die liefderijk, met vaste hand, den zwakken mensch in rechten weg houdt en ondersteunt.

Want, wat doet ons met voordeel worstelen en strijden tegen al het noodlottige, dat ons zoo ongenadig en teisterend bekampt ?

Is het de hoop niet, altijd en immer de hoop, welke ons opwekt, staande houdt en weder ophelpt, wanneer wij door tegenspoed nederzinken ?

Wee hem, die de steunende hoop heeft verloren, hij valt onhelpbaar in de vertwijfeling heilloozen poel !

Ongelukkig, wel diep rampzalig is deze te heeten die de zoete hoop verstootte en miste, toen hij door de tergende slagen van het ongenadige lot werd gewond en geknakt als een riet !

Want alle menschelijke gevoelen zullen hem als schuw ontvlieden, als een woedend ondier zoo schuw en bloeddorstig zal hij slechts aan 't vloekbaar vernielen denken en jammerlijk tot het vernietigen van zijn eigen leven overslaan...

Ha ! begrijpen wij het toch goed dat wij immer en onwankelbaar goeden moed moeten houden en met vroom gedacht en vaste wilskracht worstelen, geleund en vastgeklemd aan den reddenden engel, tot ons behoud in ons midden gezonden.

Wat wij ook van ramp en tegenspoed in het leven ontmoeten, hoe wreedelijk ons ook het ongeluk teistert, verliezen wij nooit de reddende heilzame Hoop, maar betrouwen wij er op dat evenals na regen de zonneschijn koesterend wederkomt, ook het geluk door onzen bewolkten levenshemel een verwarmenden straal zal schieten.

Want neen, leven is niet lijden en strijden alleen. Dit zal iedereen moeten bekennen.

En onloochenbaar is het waar, dat :

Leven is hopen .. PAX.

KIESKRONIJK.

De achtbare **Graaf Théodore de Renesse**, onze nieuwe Senator, vraagt ons den volgenden omzendbrief in te lasschen.

Wij voldoen volgaarne aan zijn verzoek

De zeer juiste gedachten, welke de achtbare Graaf de Renesse op zoo merkwaardige wijze uitdrukt in den omzendbrief welken men gaat lezen, zullen door alle catholieken, zonder onderscheid, goedgekeurd worden. Wij zijn overtuigd dat zij voor gelukkig gevolg zullen hebben, voor goed, vrede en eendracht in onze partij te doen heerschen.

Zulk is de vurigste wensch van alle catholieken.

Aan de Heeren Kiezers voor den Senaat van het arrondissement HASSELT-TONGEREN-MAESEYCK.

MIJNE HEEREN,

Het onvoorziene ontslag, door den graaf de Borchgrave d'Altena gegeven van het mandaat van Senator, dat gij hem toevertrouwd hadt, en de vaststelling, binnen zoo korten tijd, van eene verkiezing om in zijne vervanging te voorzien, hebben de gebeurtenissen op zonderlinge wijze verhaast.

In zoo uitzonderlijke omstandigheden is het, onder alle opzichten, noodzakelijk dat ik geen oogenblik uitstelle mij tot u te wenden.

Laat mij vooreerst toe, eenen groet van hooge en diepe achting te sturen aan den ontslaggevenden Senator die, na gedurende 33 jaren uw getrouwe, geëerbiedigde en welbeminde afgevaardigde geweest te zijn, gevoelende dat zijne wankelende gezondheid hem niet meer toeliet zijnen ganschen plicht te volbrengen, liever dan dezen plicht maar half meer te doen, verkozen heeft zijn mandaat van Senator in uwe handen neder te leggen.

In tegenwoordigheid van dit onherroepelijk besluit door den achtbaren graaf de Bochgrave d'Altena buiten alle verwachting genomen, en ingezien de enge palen binnen welke de voorwaarden van verkiesbaarheid, door de wet vereischt, uwe keus beperkten, was mij eene dringende en nadrukkelijke verplichting opgelegd : *alles doen om ééne zaak vooral te verzekeren, namelijk de volkomene eendracht der katholieken in dit uitgestrekt arrondissement.*

De onderhandelingen — te lang om ze omstandig te verhalen — welke in dit doel plaats gehad hebben, zijn Goddank, ten volle gelukt. Zij zijn des te gemakkelijker met eenen goeden uitslag bekroond geworden, dat nooit eene kwestie van grondbeginsel het groot katholiek leger verdeeld had, en het verlangen naar eendracht zich in alle harten bevond. En ziedaar hoe, in min dan acht dagen, eene oplossing aangenomen geworden is welke mij als uwen Senator heeft doen uitroepen.

Mijne Heeren, ik acht noodig u te verklaren dat ik, van het eerste oogenblik, mijne kandidatuur duidelijk en openhartig op het terrein der eendracht van allen gesteld heb.

Hiervan getuigt de brief, mijne kandidatuur voorstellende, aan den Voorzitter van den Provincieraad en aan de Voorzitters der verscheidene

---

DE DOCHTER
van het
REGIMENT

7e VERVOLG.

De nieuwe woning werd gehuurd, en nu moest zij ingericht gemaakt worden. Al die bestellingen en boodschappen verschaften Piroska een oprecht genoegen.

— Wat eene heerlijkheid ! riep zij. Al dat bij ons te ... niet alleen, maar dan ook nog naar eigen smaak er uit te mogen kiezen !

Mevr. Simbach vond deze heerlijkheid minder groot want zij stond halve doodsangsten er bij uit. Nooit in haar leven had zij met zulke groote sommen gerekend, laat staan nog zulke groote sommen door hare vingers laten gaan. Piroska moest haar voortdurend geruststellen.

— Maak u toch niet bezorgd, beste Mevrouw Simbach. Zij zouden het mij immers niet geven, als ik het niet had. Ik weet wel is waar altoos nog niet hoeveel ik mag uitgeven, zonder verkwistend te zijn. Maar juist daarom zullen wij nu eens ... ratjes probeeren hoe ver wij kunnen gaan. Dat is de beste proef op de som zijn. Ik twijfel geen oogenblik, of men zal ons wel bijtijds een halt toeroepen. Daarnaar zullen wij ons dan richten.

Mevr. Simbach schudde het hoofd.

Ik geloof zelf, zegde Piroska, dat M. Sander la... aan zijn kassier al de noodige bevelen gegeven heeft, want M. Becher schijnt mij de man niet, om ons zoo maar in het wild te laten huishouden. Hij zal ons zeker wel een wenk geven, als het tijd is. Zoodra hij dat doet, beginnen wij te remmen. Wij kunnen er dus geen kwaad bij. Laat ons nu maar eens een loopken nemen en zien hoe ver het gaat.

De woning werd elegant en smaakvol ingericht.

— Dat is een waar porceleinkaasken ! riep Mevr. Simbach vol geestdrift, toen zij het nieuwe kwartier betrokken.

Piroska wilde dit woord niet hooren. Een porceleinkaasken vond zij nu niet iets zoo bijzonder schoons, en in elk geval zou zij daarin niet willen wonen.

Zij hadden eene fraaie slaapkamer, geheel met zacht blauw en bleek rose behangen. Dan een eenvoudiger vertrek voor Mevr. Simbach. Verder een deftig salon en een nette eetkamer. Op de gladde parketvloeren lagen in het midden de fraaiste Perzische tapijten.

M. Becher had op de ingekomen rekeningen niet de geringste aanmerking gemaakt ; bij had zelfs geen bedenkelijk gezicht getrokken. En die rekeningen waren geen kinderspel. Piroska had smaak, en smaak kost geld. Aan de muren prijkten goede, dure etsen en schilderijen van gekende meesters. Het voorstel, kleurendrukken te hangen, die oneindig goedkooper zouden zijn geweest en den kunstzin van Mevr. Simbach even goed bevredigd zouden hebben, werd door Piroska met edele verontwaardiging verworpen.

Niettemin maakte toch de onzekerheid van hare positie de beide vrouwen wel een weinig bezwaard. Mevr. Simbach werd dus met eene diplomatieke zending belast, om M. Becher betreffende den staat van Piroska's vermogen te polsen. Doch hierbij klopte zij aan dovemansdeur.

M. Becher liet niets los, maar verklaarde dat Mevr. Simbach onbezorgd kon zijn, en dat hij de zorg en verantwoordelijkheid voor de geldzaken geheel alleen te dragen had.

Piroska was hiermee niet tevreden en besloot dus er zelfs eens op af te gaan. Zij begaf zich persoonlijk naar M. Becher, om van hem te hooren hoe de vork hier eigenlijk in den steel zat.

— M. Becher, zoo begon zij, ik leef maar van den eenen dag op den anderen, zonder te rekenen,

— Des te plezieriger voor u. Rekenen is niet plezierig voor eene jonge dame.

— Maar ik wilde toch liever met verstand en overleg huishouden.

— Niets belet u dat.

— Maar hoe kan men met verstand en overleg huishouden, wanneer men niet weet hoeveel men bezit ? Moogt gij mij niet zeggen hoeveel ik bezit ?

— Dat kan ik niet.

— Waarom niet ?

— Omdat ik het niet weet.

— Maar gij zult toch zeker wel bevelen van M. Sander hebben. Mag ik weten hoe die luiden ?

M. Becher ging naar zijne brandkas en haalde daar een papier uit.

— Hier, zegde hij, zijn de eigenhandig geschreven bevelen van mijnen patroon voor den duur van zijne afwezigheid. Het meeste heeft betrekking op de fabriek en de zaak. Hier op bladzijde 17 staat iets wat uw persoon betreft. Het luidt als volgt :

« Piroska Wallis. Voor haar moet gezorgd worden, en aan hare behoeften en wenschen moet zooveel mogelijk worden tegemoet gekomen. Daarbij gelde in twijfelachtige gevallen als grondbeginsel, dat zij te beschouwen is als mijne werkelijke dochter of zuster. »

Dit is alles. Maar voor mij is het geheel voldoende en duidelijk.

Hij vouwde het papier weer op en legde het in de brandkas.

— Hm, hm, zegde Piroska. En als ik het nu eens in mijn hoofd kreeg, te zeggen dat ik eene equipage wenschte ?

— Dan zou die morgen vroeg voor uwe beschikking staan.

— Nu, ziedaar dan !... mijn wensch is uitgesproken.

— Het rijtuig zal er morgen zijn. En wel naar gelang van het weer, een open of een gesloten coupé.

— Dat zal mij zeer aangenaam zijn.

— Hebt gij ook nog voorkeur met betrekking tot de kleur der paarden ?

— Wel, als ik voor het kiezen heb, dan zou ik aan een paar schoone schimmels den voorkeur geven.

— Heel goed. Moet het rijtuig het karakter hebben van een heerenrijtuig of van een ongenummerd huurrijtuig ? Het onderscheid bestaat, zooals ik weet, enkel hierin, dat voor een heerenrijtuig de koetsier livrei moet dragen. Hoe wenscht gij dit ?

— Och, met een koetsier zonder livrei kan ik het ook doen ?

— Tot uwe orders, mejufvrouw.

— ∞ —

Piroska ging naar huis en vertelde aan hare moederlijke vriendin voorloopig nog niets van hare nieuwe verovering. Eerst den volgenden morgend, toen zij na het ontbijt nog bij elkander zaten, zegde zij, zoo losweg over de gazet, waarin zij zat te lezen, heen :

— Och, Mevr. Simbach, zoudt gij wel zoo goed willen zijn eens van het balkon te zien of het rijtuig voor de deur staat ?

— Het... wat ? vroeg de verbaasde weduwe die niet goed verstaan meende te hebben.

— Het rijtuig.

— Welk rijtuig ?

— Ons rijtuig... Toe, wees zoo vriendelijk en zie eens !

Mevr. Simbach ging hoofdschuddend op het balkon en kwam haastig terug met de bondschap :

— Er staat inderdaad een rijtuig voor de deur. Maar...

— Geen maren, Mevr. Simbach ! Het is schoon weer. Wat zoudt gij er van denken, als wij eens een toertje door het Prater gingen doen ?

— O, maar dan moet ik toch eerst mijn zijden kleed aantrekken ! riep Mevr. Simbach zenuwachtig, en onmiddellijk verdween zij in hare kamer.

Toen zij naar buiten traden, vroeg Mevrouw Simbach angstig en fluisterend, of het toch geene vergissing kon zijn.

— Geen zorg ! antwoordde Piroska. En meteen riep zij den man op den bok toe :

— Koetsier !

De man sprong af en stond met den hoed in de hand naast het rijtuig.

— Naar het Prater, bevool Piroska.

De man maakte zich gereed om de dames in het rijtuig te helpen. Doch Piroska commandeerde weer :

— Halt !

De man stond als een paal.

— Ge treedt in mijn dienst.

— Tot uwe orders, jufvrouw.

— Ik verlang van u dat gij behoorlijk uwen plicht doet, niet drinkt en altoos beleefd zijt. Hebt gij dat verstaan ?

— Zeker, zeker, jufvrouw, stamelde de koetsier, terwijl hij zijnen hoogen hoed eerbiedig tegen zijn hart drukte.

— Als gij goed oppast, zult gij maandelijks eene buitengewone belooning van mij hebben. Maar er mag niet het geringste voorkomen. Anders...

— Ik zal zorgen dat jufvrouw geen klagen over mij heeft.

— Goed. Dan nu naar het Prater !

En het elegante rijtuigsken rolde luchtig voort in den blijden lentezonneschijn.

Mevr. Simbach voelde zich in haar zijden kleed zoo trotsch en verheven als eene Koningin-moeder. Van den anderen kant echter kon zij het zichzelve niet verhelen, dat hare onderwerping nu wel zoo volledig mogelijk geworden was. Zij had wel is waar nooit naar heerschappij gestreefd ; maar dat zij zelfs zóó volstrekt beheerscht worden zou, dat had zij zich toch niet voorgesteld. Het had zoo moeten wezen. Piroska was zoo zelfstandig en zeker. Hoe het dan door Mevr. Simbach, die zoo zeker en onzelfstandig was, beheerst hebben kunnen worden ? De goede vrouw was van nature zoo recht een dienende geest, en zij was vervuld van bewondering voor den toon, dien Piroska tegenover den deftigen koetsier aangeslagen had. Zóó iets, zoo uit de hoogte tot ondergeschikten te kunnen spreken, dat moest wel iets aangeborens zijn.

Mevr. Simbach was van den eleganten rijtoer in de rooskleurigste stemming teruggekeerd. Zij vond het iets verrukkelijks, zoo te kunnen uitrijden en met recht door duizenden benijd te worden. Maar Piroska zelf scheen over het gesmaakte genot minder voldaan. Zij was slecht gemutst en sprak geen woord.

— Heeft dat heerlijke toerken u niet bevallen, Piroska, vroeg de weduwe.

— Neen, Mevr. Simbach. En wij gaan zóó ook niet meer uit rijden.

— Waarom niet... ik bid u ?

— Omdat wij er hebben uitgezien als keukenmeiden.

— Als keukenmeiden ?... Maar, ik bid u — mijn zijden kleed...

— Of als waschvrouwen... als gij dat liever hoort.

— Als waschvrouwen ?... Ik begrijp u niet. Uw blauw toiletje is toch zeer lief. En wat mijn zijden kleed betreft... weet ge wel wat de meter...

— Zwijg me nu, als het u belieft, van uw zijden kleed, Mevr. Simbach ! En pak dat meubel maar voor goed in ! Want ik verklaar u bij deze, dat gij het in mijn gezelschap niet meer zult aantrekken.

Hierop zweeg Mevr. Simbach, die gekrenkt en in hare waardigheid gekwetst, terwijl Piroska doorsloeg :

— Ja ! Ik moet u zeggen dat ik mij geschaamd heb, Mevr. Simbach, werkelijk geschaamd. En het verwondert mij, dat gij zelve geene oogen er voor hadt, wat een figuur wij maakten. Het was ontzettend !

Ontzettend !... Mevr. Simbach had tot nu toe het ontzettende zich onder eene andere gedaante voorgesteld ; maar niettemin begon zij thans aan de juistheid van hare opvatting te dezer zake reeds te twijfelen.

— Men heeft toch genoeg naar ons gezien, bracht zij er nog schuchter er tegen in.

— Ja ! Om ons uit te lachen en te bespotten !

— Jufvrouw Piroska, de menschen hebben u algemeen bewonderd. U bespot men niet, liet zij uit eerlijke overtuiging er op volgen.

— Het mag zijn hoe het wil, zegde Piroska : Maar een ding wil ik u wel verzekeren : dat ik zóó niet meer naar de Prater rijd, voor geen millioen ! Ik heb de dames in het Corso eens terdege er op aangezien, en ik heb begrepen dat, als men bij dit soort van dingen mee wil doen, men het óf goed moet doen, óf in het geheel niet.

— Dat ben ik volkomen met u eens !

— Wie mee wil doen, die moet zorgen dat hij er behoorlijk uitziet en zich niet onmogelijk maakt.

— Maar, hemelsche goedheid, wij hebben er toch niet onmogelijk uitgezien !

— Dat hebben wij wel. Wij waren afschuwelijk uit de mode, en ik heb in verscheidene oogen de verbaasde vraag gelezen : waar komen die vandaan ?

— Nu, wat de heeren betreft, ik verzeker u dat die zóó niet gezien hebben !

— Naar de heeren vraag ik niet. Mij is het genoeg, wanneer de dames zoo zien. En zoo hebben zij gezien. Denkt gij dat ik een zot figuur wil maken ?.... Ik ken alleen den stijl nog niet, omdat ik van mijn leven nog niets gezien had.

(Wordt voortgezet.)